

små byer, der er butikkerne jo døde. De opstår en gang imellem igen, når der er en eller anden letsindig person, der åbner en nærbutik, men de har ikke store chancer. Det, vi gerne vil fastholde, er udvalgsvarebutikker i de mindre byer, og vi tror, at de bestemmelser, vi har fået op at stå her, medvirker til det.

Så er der jo det skræmmeksempel med de 240.000 boliger på landet. Altså jeg anser nærmest tallet for en vision, men selvfølgelig en fuldstændig urealistisk vision. Hvis vi foreslog her i Folketinget, at vi nu ville tillade alle parcelhusejere at lave en helikopterlandingsplads i forhaven og en i baghaven, så ville jeg tro, at jeg kunne finde en professor, som kunne regne ud, hvor mange helikopterlandingspladser vi så kunne risikere at få i Danmark.

Det var jo sådan ret teoretisk, vil jeg nok sige, om vi nu også så fik dem, hvis han glemte at trække fra, at de fleste faktisk slet ikke har plads i forhaven og hellere vil dyrke kartofler i baghaven osv. Det er på det niveau, vi diskuterer, når vi diskuterer denne anerkendte forskningsprofessor med de 240.000. Jeg er også glad for, at fru Elsebeth Gerner Nielsen slog fast, at det kunne da ikke være det allerværste, at han var kommet med en sådan vision, som ikke har hold i virkeligheden.

Når vi har medvirket, er det også, fordi vi ønsker udvikling på landet. Vi vil gerne, at vi kan være med til at fastholde beboelsen på landet, at der kan være børn til landsbyskolerne, og der kan være folk til butikkerne osv., de butikker, som Enhedslistens ordfører er så bange for skal flytte ud i landbrugsbygningerne. Jeg må indrømme, at det ser jeg ikke den helt store risiko for. Der er masser af billige huse til salg i landsbyerne, som oven i købet ligger naturskønt, som ikke bliver udnyttet til butikker, selv om man kunne bo sammen med sin butik, og det ville efter min mening kunne give et herligt liv. Men det sker ikke. Der sker ikke det store skred i udviklingen på landet med dette lovforslag. Det ser jeg ikke nogen risiko eller nogen chance for, og skulle det endelig gå fuldstændig galt, jamen så er vi jo altså stadig væk en forsamling her, som er samlet fra oktober til juni, der har mulighed for at skride ind og ændre loven igen.

Så er det jo kommet frem fra nogle enkelte, og det er sådan set et rigtigt, forståeligt, anerkendt argument fra Enhedslistens ordfører, at han er bange for, at jordejerne skal få for mange muligheder og få større indflydelse og flere penge. Det er et argument, der er til at forstå. Jeg er bare

ikke enig i det. Det er ikke så forfærdeligt for mig, men det er dog et ideologisk argument, som er til at forholde sig til. De andre bekymringer er mere eller mindre overdramatiserede.

Så har vi efter betækningsafgivelsen stillet et spørgsmål om plantecentres mulighed for at være i det åbne land, og det har jeg fået et tilfredsstillende svar på i bilag 82, som dokumenterer med ministerens ord, at det altså stadig væk er muligt, vel at mærke når kommunerne tillader det, at lave plantecentre op til 3.000 m² i det åbne land, og skal de være større, må planmyndighederne ind og ordne det. Det er jeg faktisk tilfreds med.

Så har jeg måske en enkelt bekymring tilbage, nej, masser af bekymringer, men sådan en realistisk bekymring, og det kunne måske være de her muligheder inden for strandbeskyttelseslinjen på 300 m, hvor jeg var med til i regeringen 1993-94 at sikre, at landbrug, der lå inden for 300-m-zonen, også måtte have lov til at opføre de landbrugsbygninger, som var nødvendige for deres landbrugsdrift.

KL 17.50

Man kan måske sige, at det giver nogle utilsigtede fordele for nogle enkelte. Det er jeg blevet gjort opmærksom på i løbet af dagen her, og man skal jo ikke fornægte eller afvise muligheden for at blive klogere i en debat. Så det var måske noget, vi kunne komme frem til i næste samling at lave en ændring af, hvis det skulle vise sig, at det, der kunne ske i de områder, bliver for groft.

Ellers er jeg glad for at stemme for de ændringsforslag, især glad for, at jeg har fået indflydelse på dem, men stadig væk simpelt hen bekymret for, hvordan landzonekompetencen bliver varetaget af kommunerne. I modsætning til fru Elsebeth Gerner Nielsen mangler jeg dog ikke tillid til kommunalbestyrelsesmedlemmerne. Jeg har fuld tillid til, at de vil varetage deres egen kommunes interesser og måske i undtagelsestilfælde deres egne personlige. Det er ikke så smart. Men at deres personlige interesser skulle kunne holde til, at de bare uden videre skulle give tilladelse til, at en landmand bygger medarbejderbolig og aftægtsbolig, hvis der overhovedet ikke er tale om et behov for medarbejder og aftægt, må jeg indrømme, det tror jeg ikke. Det postuleres af f.eks. hr. Jørn Jespersen, at det bare går automatisk med at få de byggetilladelser. Det gør det ikke. Det vil man ikke kunne holde til. Det vil give naboproblemer og påtale til byrådene.